

Juanpere, a El Quadern Robat amb els seus tributs a Brancusi i (a sota) a Giacometti
ORIOL DURAN

Escultures que venen de lluny

Salvador Juanpere (1953) té un petit terreny a Vilaplana, a la falda de la serra de la Mussara, que el proveeix dels dos sentiments que necessita per forjar el seu projecte artístic: un de matèric, l'altre eteri. En aquesta finca del camp tarragoní, d'on és originari, que li va llegar el seu pare pagès, no li fa falta res més que sentir els peus a terra per activar el seu cervell creador. I les seves mans, a les quals encomana gestos tan senzills i aparentment insignificants com recollir els fruits disposats en un bodegó a l'aire lliure impossible de superar en cap obra d'art. Juanpere no aspira a imitar la natura, sinó a entendre-la, tot assumint l'herència de coneixements que ha rebut d'artistes de tots els temps, dels més antics als més moderns, obstinats com ell a escrutar el misteri de la vida.

L'exposició *D'après, selon, suivant...* que presenta a la galeria El Quadern Robat de Barcelona fins al 2 de juny és un homenatge sincer a tots aquests creadors que l'han precedit i al pòsit que han deixat. Ments despertes, mans hàbils, que van obrir el camí que ell ha seguit. "És d'una supèrbia insuportable pensar que apareixes en aquest món i t'inventes alguna cosa. Jo soc una petita baula d'una cadena de transmissió de sabers", remarca. Amb aquesta humilitat, ha fet una relectura fascinant d'una obra de Joseph Beuys, *Schneefall*, que invoca l'escalf que tota manifestació de vida implora per protegir-se de les hostilitats de l'entorn.

Amb el mateix càlid feltre que l'artista alemany cobria les seves obres (a *Schneefall*, tres branques d'abet), Juanpere ha creat un refugi per als bens que germinen del seu terreny, replicats en bronze: un rovelló, una pinya, una taronja, una pruna... Amb la nomenclatura clàssica en direm escultura, però del que més a prop està és de la poesia.

Juanpere es va formar com a pintor però el seu lloc en la creació l'ha trobat en l'escultura. En una escultura expandida que s'alia amb molts altres llenguatges per dotar-se de fondària i per allunyar-se de tota forma arbitrària i banal. Com l'escriptura, que no aborda com una inscripció superficial a la pedra sinó que, amb una tècnica

sofisticada, la penetra íntimament, fins a l'estrat inferior. També s'aferra al dibuix, "eina bàsica" i "punt d'equilibri" per aprendre a relacionar-se amb el que l'envolta, tingui una dimensió visible o invisible, com les arrels dels avellaners de la seva finca, que ha convertit en metàfora (ell la defineix com un autoretrat) d'aquesta genealogia d'escultors en la qual s'empelta i que el guien en el seu procés de treball.

Treball. L'art és fonamentalment treball. Un esforç i una pugna física, mental i emocional. Tota l'aventura artística de Juanpere ho reivindica de manera explícita. L'artista comparteix el seu laboratori amb l'espectador. Li revela els secrets dels materials que tria, les lògiques de les eines del seu taller i el temps que inverteix per gestar una obra (anota en un extrem del suport les dates de les diferents sessions, cosa que també feia Picasso, tot i que aquest amagat al revers). Fins i tot li mostra les despulles de les obres. En diversos dibuixos i escultures que emulen peces icòniques de Giacometti i Brancusi, dos miralls que es troba encara que no els busqui, Juanpere hi incorpora els fragments de marbre sacrificats per obtenir la forma anhelada.

Una altra selecció de la seva producció més recent es pot veure al Palau de l'Abadia de Sant Joan de les Abadesses (fins al 15 de juliol). I a finals d'any farà un projecte especial per al Museu de Montserrat, amb roques de la muntanya màgica. *